

॥ तैत्तिरीय आरण्यकम् ॥

॥ षष्ठः प्रश्नः ॥

ॐ सन्त्वा सिञ्चामि यजुषा प्रजामायुर्धनं च ॥ ॐ शान्तिः शान्तिः शान्तिः ॥

परेयुवांसं प्रवतो महीरनु बहुभ्यः पन्थामनपस्पशानम्।
वैवस्वतः सङ्गमनं जनानां यमः राजानः हविषा दुवस्यत।
इदं त्वा वस्त्रं प्रथमन्वागन्नपैतदूह यदिहाविभः पुरा। इष्टापूर्तमनु
सम्पश्य दक्षिणां यथा ते दत्तं बहुधा विबन्धुषु। इमौ युनज्मि ते
वही असुनीथाय वोढवै। याभ्यां यमस्य सादनः सुकृतां चापि
गच्छतात्। पूषा त्वेतश्चावयतु प्रविद्वाननष्टपशुर्भुवनस्य गोपाः। स
त्वैतेभ्यः परिददात्पितृभ्योऽग्निर्देवेभ्यः सुविदत्रैभ्यः। पूषेमा आशा
अनुवेद सर्वाः सो अस्माः अभयतमेन नेषत्। स्वस्तिदा अघृणिः
सर्ववीरोऽप्रयुच्छन्पुर एतु प्रविद्वान्॥ १ ॥

आयुर्विश्वायुः परिपासति त्वा पूषा त्वा पातु प्रपथे पुरस्तात्।
यत्रासते सुकृतो यत्र ते ययुस्तत्र त्वा देवः सविता दधातु। भुवनस्य
पत इदः हविः। अग्नये रयिमते स्वाहा। पुरुषस्य सयावर्यपेदघानि
मृज्महे। यथा नो अत्र नापरः पुरा जरस आयति। पुरुषस्य
सयावरि वि तै प्राणमसि स्रसम्। शरीरेण महीमिहि स्वधयेहि
पितृनुप प्रजयाऽस्मानिहावह। मैवं माःस्ता प्रियेऽहं देवी सती
पितृलोकं यदैषि। विश्ववारा नभसा संव्ययन्त्युभौ नो लोकौ
पर्यसाऽभ्याववृत्स्व॥ २ ॥

इयं नारी॑ पतिलोकं॑ वृणा॒ना निपद्यत॑ उप॒ त्वा मर्त्य॑ प्रेतम्।
विश्वं॑ पुरा॒णमनु॑ पा॒लयन्ती॑ तस्यै॑ प्र॒जां द्रवि॑णं चेह धेहि।
उदी॑र्घ्वं ना॒र्यभि जी॒वलोक॑मि॒तासु॑मेतमुपशेष॑ एहि। ह॒स्तग्रा॒भस्य॑
दिधि॑षोस्त्वमेतत्पत्यु॒र्जनित्व॑मभि सम्ब॒भूव। सुव॑र्णं ह॒स्तादा॑द॒दाना॑
मृत॑स्य श्रियै॑ ब्रह्म॒णे तेज॑से ब॒लाय। अत्रै॒व त्वमि॒ह वय॑ सुशे॒वा
विश्वाः॑ स्पृ॒धौ अ॒भिमा॑तीर्जयेम। धन॒ुरह॒स्तादा॑द॒दाना॑ मृत॑स्य
श्रियै॑ क्ष॒त्रायौज॑से ब॒लाय। अत्रै॒व त्वमि॒ह वय॑ सुशे॒वा विश्वाः॑
स्पृ॒धौ अ॒भिमा॑तीर्जयेम। मणि॑ ह॒स्तादा॑द॒दाना॑ मृत॑स्य श्रियै॑
विशे॑ पु॒ष्ट्यै ब॒लाय। अत्रै॒व त्वमि॒ह वय॑ सुशे॒वा विश्वाः॑ स्पृ॒धौ
अ॒भिमा॑तीर्जयेम ॥ ३ ॥

इ॒मम॑ग्ने च॒मसं॑ मा वि॒जी॒ह्वरः॑ प्रि॒यो दे॒वाना॑मु॒त सो॒म्याना॑म्।
ए॒ष यश्च॑म॒सो दे॒वपा॑नस्तस्मि॒न्दे॒वा अ॒मृता॑ मा॒दय॑न्ताम्।
अ॒ग्नेर्व॑र्म॒ परि॑ गोभिर्व्ययस्व॒ सं प्रो॑र्णुष्व मे॒दसा॑ पी॒वसा॑ च।
ने॒त्त्वा धृ॒ष्णुर॑हर॒सा ज॒रह॑षा॒णो द॒धद्वि॑धक्ष्यन्पर्य॒ङ्ख्यातै॑। मै॒नम॑ग्ने
वि॒दहो॑ माऽभि॒शौचो॑ माऽस्य॒ त्वचं॑ चि॒क्षिपो॑ मा शरी॒रम्। य॒दा
श्रु॒तं क॒रवो॑ जा॒तवे॒दोऽथे॑मे॒नं प्र॒हिणु॑तात्पि॒तृभ्यः॑। श्रु॒तं य॒दा क॒रसि॑
जा॒तवे॒दोऽथे॑मे॒नं परि॑दत्तात्पि॒तृभ्यः॑। य॒दा ग॒च्छात्य॑सु॒नीति॑मे॒ताम॒था
दे॒वाना॑ व॒शनी॑र्भवाति। सूर्यं॑ ते चक्षु॒र्गच्छ॑तु वा॒र्तमा॑त्मा द्यां च गच्छ
पृथि॒वीं च॒ धर्म॑णा। अ॒पो वा॑ गच्छ॒ यदि॑ तत्र॒ ते हि॒तमो॑षधीषु
प्रति॑तिष्ठा शरी॒रैः। अ॒जो भा॒गस्त॑प॒सा तं॑ तपस्व॒ तं ते॑ शोचिस्तप॒तु
तं ते॑ अ॒र्चिः। यास्तै॑ शि॒वास्त॑नु॒वो जा॒तवे॒दस्ता॑भिर्वहेम॑ सु॒कृतां॑
यत्र॑ लो॒काः। अ॒यं वै त्वम॑स्मा॒दधि॒ त्वमे॒तद॒यं वै तद॑स्य॒ योनि॑रसि।

वैश्वानरः पुत्रः पित्रे लोककृज्जातवेदो वहैमं सुकृतां यत्र
लोकाः ॥ ४ ॥

विद्वानभ्याववृत्स्वाभिमातीर्जयेम शरीरिश्चत्वारि च ॥ १ ॥ [१]

य एतस्य पथो गोप्तास्तेभ्यः स्वाहा य एतस्य पथो रक्षितारस्तेभ्यः
स्वाहा य एतस्य पथोभिरक्षितारस्तेभ्यः स्वाहाऽऽख्यात्रे
स्वाहाऽपारख्यात्रे स्वाहाऽभिलालपते स्वाहाऽपलालपते
स्वाहाऽग्नये कर्मकृते स्वाहा यमत्र नाधीमस्तस्मै स्वाहा।
यस्त इध्मं जभरत्सिष्विदानो मूर्धानं वात तपते त्वाया। दिवो
विश्वस्मात्सीमघायत उरुष्यः। अस्मात्त्वमधि जातोऽसि त्वदयं
जायतां पुनः। अग्नये वैश्वानराय सुवर्गाय लोकाय स्वाहा ॥ ५ ॥

य एतस्य त्वत्पञ्च ॥ २ ॥ [२]

प्र केतुना बृहता भ्रात्यग्निराविर्विश्वानि वृषभो रौरवीति।
दिवश्चिदन्तादुप मामुदानडपामुपस्थे महिषो ववर्ध। इदं त एकं पर
ऊत एकं तृतीयेन ज्योतिषा संविशस्व। संवेशनस्तनुवै चारुरेधि
प्रियो देवानां परमे सधस्थे। नाके सुपर्णमुप यत्पतन्तः हृदा वेनन्तो
अभ्यचक्षत त्वा। हिरण्यपक्षं वरुणस्य दूतं यमस्य योनौ शकुनं
भुरण्युम्। अतिद्रव सारमेयौ श्वानौ चतुरक्षौ शबलौ साधुना पथा।
अथा पितृन्सुविदत्राः अपीहि यमेन ये सधमादं मदन्ति। यौ ते
श्वानौ यमरक्षितारौ चतुरक्षौ पथिरक्षी नृचक्षसा। ताभ्याः राजन्परि
देह्येनः स्वस्ति चास्मा अनमीवं च धेहि ॥ ६ ॥

उरुणसावसुतृपावुलुम्बलौ यमस्य दूतौ चरतो वशाः अनु।
तावस्मभ्यं दृशये सूर्याय पुनर्दत्ता वसुमद्येह भद्रम्। सोम एकेभ्यः

पवते घृतमेक उपासते। येभ्यो मधु प्रधावति तांश्चिदेवापि
 गच्छतात्। ये युध्यन्ते प्रधनेषु शूरांसो ये तनुत्यजः।
 ये वा सहस्रदक्षिणास्तांश्चिदेवापि गच्छतात्। तपसा ये
 अनाधृष्यास्तपसा ये सुवर्गताः। तपो ये चक्रिरे महत्तांश्चिदेवापि
 गच्छतात्। अश्मन्वती रेवतीः स रभध्वमुत्तिष्ठत प्रतरता
 सखायः। अत्रा जहाम ये असन्नशैवाः शिवान् वयमभि
 वाजानुत्तरिम ॥ ७ ॥

यद्वै देवस्य सवितुः पवित्रं सहस्रधारं विततमन्तरिक्षे।
 येनापुनादिन्द्रमनार्तमात्यै तेनाहं मां सर्वतनुं पुनामि। या
 राष्ट्रात्पन्नादप यन्ति शाखा अभिमृता नृपतिमिच्छमानाः।
 धातुस्ताः सर्वाः पवनेन पूताः प्रजयास्मान्नय्या वर्चसा ससृजाथ।
 उद्वयं तमसस्परी पश्यन्तो ज्योतिरुत्तरम्। देवं देवत्रा सूर्यमगन्म
 ज्योतिरुत्तमम्। धाता पुनातु सविता पुनातु। अग्नेस्तेजसा सूर्यस्य
 वर्चसा ॥ ८ ॥

धेद्युत्तरिमाद्यौ च ॥ ३ ॥ [३]

यन्ते अग्निममन्थाम वृषभायैव पक्तवे। इमन्तं शमयामसि
 क्षीरेण चोदकेन च। यन्त्वमग्ने समदहस्त्वमु निर्वापया पुनः।
 क्याम्बूरत्र जायतां पाकदूर्वा व्यल्कशा। शीतिके शीतिकावति
 ह्लादुके ह्लादुकावति। मण्डूक्या सुसङ्गमयेमं स्वग्निं शमय। शं ते
 धन्वन्या आपः शमु ते सन्त्वनूक्याः। शं ते समुद्रिया आपः शमु
 ते सन्तु वष्याः। शं ते स्रवन्तीस्तनुवे शमु ते सन्तु कूप्याः। शन्ते
 नीहारो वरषतु शमु पृष्ठाऽवशीयताम् ॥ ९ ॥

अव॑ सृज॒ पुन॑रग्रे पि॒तृभ्यो॑ यस्त॒ आहु॑तश्चरति स्व॒धाभिः॑ । आयु॑र्वसान्
 उप॑ यातु शेष॑ꣳ सङ्गच्छतां त॒नुवा॑ जातवेदः । सङ्गच्छ॑स्व पि॒तृभिः
 सꣳ स्व॒धाभिः॑ समिष्टापूर्तेन॑ पर॒मे व्यो॑मन् । यत्र॒ भूम्यै॑ वृणसे
 तत्र॑ गच्छ॒ तत्र॑ त्वा देवः स॒विता द॑धातु । यत्ते॑ कृष्णः श॒कुन
 आ॒तुतो॑द पिपीलः सर्प॑ उ॒त वा॒ श्वाप॑दः । अ॒ग्निष्ट॑द्विश्वा॒दनृ॑णं कृ॒णोतु
 सोम॑श्च यो ब्रा॒ह्मण॑मा॒विवेश॑ । उत्ति॑ष्ठातस्त॒नुवꣳ सम्भ॑रस्व मेह
 गात्र॑मव॒हा मा शरी॑रम् । यत्र॒ भूम्यै॑ वृणसे तत्र॑ गच्छ॒ तत्र॑ त्वा
 देवः स॒विता द॑धातु । इदं॑ त॒ एकं॑ पर॒ ऊत॑ एकं॑ तृतीयेन॒ ज्योति॑षा
 संवि॑शस्व । संवेश॑नस्त॒नुवै चारु॑रेधि प्रि॒यो दे॒वानां॑ पर॒मे स॒धस्थे॑ ।
 उत्ति॑ष्ठ प्रेहि प्र॒द्रवौकः॑ कृ॒णुष्व पर॒मे व्यो॑मन् । यमे॒न त्वं य॒म्या
 संवि॑दानोत्तम॒न्नाक॑मधि रोहे॒मम् । अश्म॑न्वती रेवतीर्यद्वै दे॒वस्य॑
 स॒वितुः॑ प॒वित्रं॑ या रा॒ष्ट्रात्प॒न्नादु॒द्वयं॑ तम॑स॒स्परि॑ धा॒ता पु॑नातु ।
 अ॒स्मात्त्वमधि॑ जा॒तोऽसि॑ त्वद॒यं जा॑यतां पुनः । अ॒ग्नये॑ वैश्वान॒राय॑
 सुव॑र्गाय॒ लोका॑य॒ स्वाहा॑ ॥ १० ॥

अवशीयताꣳ सधस्थे पञ्च च ॥ ४ ॥

[४]

आया॑तु देवः सु॒मना॑भि॒रूति॑भिर्य॒मो ह॒वेह॑ प्रय॑ताभि॒रक्ता॑ ।
 आसी॑दताꣳ सुप्र॒यते॑ह ब॒र्हिष्य॑र्जाय॒जात्यै॑ मम॑ शत्रु॒हत्यै॑ । यमे॒
 इव॑ यत॑माने यदै॒तं प्रवा॑म्भर॒न्मानु॑षा दे॒वय॑न्तः । आसी॑दतꣳ स्वमु॒
 लो॒कं वि॑दाने स्वा॒स॒स्थे भ॑वत॒मिन्द॑वे नः । य॒माय॑ सोमꣳ सु॒नुत
 य॒माय॑ जुहु॒ता ह॒विः । य॒मꣳ ह॑ य॒ज्ञो ग॑च्छत्य॒ग्निदू॑तो अर॑ङ्कतः ।
 य॒माय॑ घृ॒तव॑द्धविर्जु॒होत॑ प्र च॑ तिष्ठत । स नो॑ दे॒वेष्वाय॑मद्दी॒र्घमा॑युः प्र
 जीव॑से । य॒माय॑ मधु॒मत्त॑मꣳ रा॒ज्ञे ह॒व्यं जु॑होतन । इदं॑ नम॒ ऋषि॑भ्यः

पूर्वजेभ्यः पूर्वैभ्यः पथिकृद्भ्यः ॥ ११ ॥

योऽस्य कौष्ठ्यं जगतः पार्थिवस्यैकं इद्वशी। यमं भङ्ग्यश्रवो गाय यो
राजानपरोध्यः। यमङ्गाय भङ्ग्यश्रवो यो राजानपरोध्यः। येनापो
नद्यौ धन्वानि येन द्यौः पृथिवी दृढा। हिरण्यकक्ष्यान् सुधुरान्
हिरण्याक्षानयः शफान्। अश्वाननश्यतो दानं यमो राजाभि
तिष्ठति। यमो दाधार पृथिवीं यमो विश्वमिदं जगत्। यमाय
सर्वमित्रस्थे यत् प्राणद्वायुरक्षितम्। यथा पञ्च यथा षड्यथा पञ्च
दशर्षयः। यमं यो विद्यात्स ब्रूयाद्यथैक ऋषिर्विजानते ॥ १२ ॥

त्रिकद्रुकेभिः पतति षडुर्वीरेकमिद्वहत्। गायत्री त्रिष्टुच्छन्दांसि
सर्वा ता यम आहिता। अहरहर्नयमानो गामश्वं पुरुषं जगत्।
वैवस्वतो न तृप्यति पञ्चभिर्मानवैर्यमः। वैवस्वते विविच्यन्ते यमे
राजानि ते जनाः। ये चेह सत्येनेच्छन्ते य उ चानृतवादिनः। ते
राजन्निह विविच्यन्तेऽथा यन्ति त्वामुप। देवाश्च ये नमस्यन्ति
ब्राह्मणाश्चापचित्यति। यस्मिन्वृक्षे सुपलाशे देवैः संपिबते यमः।
अत्रा नो विशपतिः पिता पुराणा अनुवेनति ॥ १३ ॥

पथिकृद्भ्यो विजानतेऽनु वेनति ॥ ५ ॥ [५]

वैश्वानरे हविरिदं जुहोमि साहस्रमुत्सं शतधारमेतम्। तस्मिन्नेष
पितरं पितामहं प्रपितामहं बिभरत्पिन्वमाने। द्रप्सश्चस्कन्द
पृथिवीमनु द्यामिमं च योनिमनु यश्च पूर्वः। तृतीयय्योनिमनु
सञ्चरन्तं द्रप्सं जुहोम्यनु सप्त होत्राः। इमं समुद्रं
शतधारमुत्सव्यञ्च्यमानं भुवनस्य मध्यै। घृतन्दुहानामदितिं
जनायाग्ने मा हिंसीः परमे व्योमन्। अपेत वीत वि च सर्पतातो

येऽत्र स्थ पुराणा ये च नूतनाः। अहोभिरद्भिरक्षुभिर्व्यक्तं यमो
ददात्ववसानमस्मै। सवितैतानि शरीराणि पृथिव्यै मातुरुपस्थ
आदधे। तेभिर्युज्यन्तामघ्नियाः॥ १४॥

शुनं वाहाः शुनं नाराः शुनं कृषतु लाङ्गलम्। शुनं वरत्रा बध्यन्ताः
शुनमष्टामुदिङ्गय शुनासीरा शुनमस्मासु धत्तम्। शुनासीरा विमां
वाचं यद्विवि चक्रथुः पयः। तेनेमामुप सिञ्चतम्। सीते वन्दामहे
त्वाऽर्वाची सुभगे भव। यथा नः सुभगा संसि यथा नः सुफला
संसि। सवितैतानि शरीराणि पृथिव्यै मातुरुपस्थ आदधे। तेभिरदिते
शं भव। विमुच्यध्वमघ्निया देवयाना अतारिष्म तमसस्पारमस्य।
ज्योतिरापाम सुवरगन्म॥ १५॥

प्र वाता वान्ति पतयन्ति विद्युत उदोषधीर्जिहते पिन्वते सुवः।
इरा विश्वस्मै भुवनाय जायते यत्पर्जन्यः पृथिवीः रेतसाऽवति।
यथा यमाय हार्म्यमवपन्पञ्च मानवाः। एवं वपामि हार्म्यं यथासाम
जीवलोके भूरयः। चितः स्थ परिचित ऊर्ध्वचितः श्रयध्वं
पितरौ देवता। प्रजापतिर्वः सादयतु तया देवतया। आप्यायस्व
सन्तै॥ १६॥

अघ्निया अगन्म सप्त च॥ ६॥

[६]

उत्ते तन्नोमि पृथिवीं त्वत्परीमँल्लोकं निदधन्मो अहः रिषम्।
एताः स्थूणां पितरौ धारयन्तु तेऽत्रा यमः सादनात्ते मिनोतु।
उपसर्प मातरं भूमिमेतामुरुव्यचसं पृथिवीः सुशेवाम्। ऊर्णम्रदा
युवतिर्दक्षिणावत्येषा त्वा पातु निर्ऋत्या उपस्थै। उछमञ्चस्व
पृथिवि मा विबाधिताः सूपायनास्मै भव सूपवञ्चना। माता पुत्रं

यथा॑सि॒चाभ्ये॑नं भूमि वृणु। उ॒छम॑ञ्च॒माना पृथि॑वी हि तिष्ठ॑सि स॒हस्रं॑
मि॒त उप॑ हि श्रय॑न्ताम्। ते गृ॒हासौ॑ मधु॑श्रुतो विश्वाहा॑स्मै शर॒णाः
स॒न्त्वत्र॑। ए॒णी॑र्धा॒ना हरि॑णी॒रर्जु॑नीः सन्तु धे॒नवः॑। ति॒लव॑त्सा
ऊ॒र्जम॑स्मै दु॒हाना॑ विश्वाहा॑ स॒न्त्वन॑पस्फुरन्तीः ॥ १७ ॥

ए॒षा ते॑ यम॒साद॑ने स्व॒धा निधी॑यते गृ॒हे। अक्षि॑तिर्नाम ते असौ। इ॒दं
पि॒तृभ्यः॑ प्रभरेम ब॒र्हिर्दे॒वेभ्यो जीव॑न्त॒ उत्तरं॑ भरेम। तत्त्व॑मारो॒हासो
मे॒घ्यो भव॑ यमे॒न त्वं य॒म्या स॒व्वि॒दानः॑। मा त्वा वृ॒क्षौ सम्बा॑धिष्ठा॒म्मा
मा॒ता पृथि॑वि त्वम्। पि॒तृन् ह्यत्र॑ गच्छा॒स्येधा॑सं यम॒राज्ये॑। मा त्वा
वृ॒क्षौ सम्बा॑धेथां मा मा॒ता पृथि॑वी म॒ही। वैव॑स्वतः॒ हि गच्छा॑सि
यम॒राज्ये विरा॑जसि। न॒ळं प्ल॒वमारो॑हैतं न॒ळेन॑ प॒थोऽन्वि॑हि। स त्वं
न॒ळप्ल॑वो भू॒त्वा सन्त॑र॒ प्रत॑रोत्तर ॥ १८ ॥

स॒वि॒तैता॑नि शरी॑राणि पृथि॒व्यै मा॒तुरु॑प॒स्थ आ॑दधे। तेभ्यः पृथि॒वि शं
भव॑। षड्ढो॑ता सूर्यं ते चक्षु॑र्गच्छतु वा॒तमा॑त्मा द्यां च गच्छ॑ पृथि॒वीं
च ध॑र्मणा। अ॒पो वा गच्छ॑ यदि॒ तत्र॑ ते हि॒तमोष॑धीषु प्र॒ति॒तिष्ठा॑
शरी॑रैः। परं मृ॒त्यो अनु॑परे॒हि प॒न्थां यस्ते॑ स्व इ॒तरो दे॒वयाना॑त्।
चक्षु॑ष्मते शृण्व॑ते तै ब्रवी॑मि मा नः प्र॒जाः री॑रिषो मोत वी॒रान्। शं
वा॒तः शः॑ हि ते घृ॒णिः शमु॑ ते स॒न्त्वोष॑धीः। कल्प॑न्ता॒म्मे दि॒शः
श॒ग्माः। पृथि॒व्यास्त्वा लो॒के सा॑दया॒म्यमुष्य॑ शर्मा॑सि पि॒तरो॑ दे॒वता॑।
प्र॒जाप॑तिस्त्वा सादयतु॒ तया॑ दे॒वत॑या। अ॒न्तरि॑क्षस्य त्वा दि॒वस्त्वा
दि॒शां त्वा ना॑कस्य त्वा पृ॒ष्ठे ब्र॒ह्मस्य॑ त्वा वि॒ष्टपे॑ सादया॒म्यमुष्य॑ शर्मा॑सि
पि॒तरो॑ दे॒वता॑। प्र॒जाप॑तिस्त्वा सादयतु॒ तया॑ दे॒वत॑या ॥ १९ ॥

अ॒पूप॒वाञ्छृ॒तवा॑श्च॒रुरे॒ह सी॑द॒तूत्त॒भ्रुव॑न् पृथि॒वीं द्या॑मु॒तोप॑रि।
 यो॒नि॒कृतः॑ पथि॒कृतः॑ सपर्य॒त ये दे॒वाना॑ञ्छृ॒तभा॑गा इ॒ह स्थ।
 ए॒षा ते यम॑सा॒दने स्व॒धा नि॒धीय॑ते गृ॒हेऽसौ। द॒शाक्ष॑रा ता॒ं रक्ष॑स्व
 ता॒ङ्गोपा॑यस्व तां ते परि॑द॒दामि॑ तस्या॑ त्वा मा द॑भ॒न्पि॒तरौ॑
 दे॒वता॑। प्र॒जाप॑तिस्त्वा सादय॒तु तया॑ दे॒वत॑या। अ॒पूप॒वाञ्छृ॒तवा॑न्
 क्षी॒रवा॑न् दधि॒वान्मधु॑माश्च॒रुरे॒ह सी॑द॒तूत्त॒भ्रुव॑न् पृथि॒वीं द्या॑मु॒तोप॑रि।
 यो॒नि॒कृतः॑ पथि॒कृतः॑ सपर्य॒त ये दे॒वाना॑श्च॒रुत॑भा॒गाः क्षी॒रभा॑गा
 दधि॑भा॒गा मधु॑भा॒गा इ॒ह स्थ। ए॒षा ते यम॑सा॒दने स्व॒धा नि॒धीय॑ते
 गृ॒हेऽसौ। श॒ताक्ष॑रा स॒हस्रा॑क्षरा॒युता॑क्षरा॒ऽच्यु॑ताक्षरा ता॒ं रक्ष॑स्व
 ता॒ङ्गोपा॑यस्व तां ते परि॑द॒दामि॑ तस्या॑ त्वा मा द॑भ॒न्पि॒तरौ॑ दे॒वता॑।
 प्र॒जाप॑तिस्त्वा सादय॒तु तया॑ दे॒वत॑या ॥ २० ॥ ८ ॥

अन॑पस्फुरन्तीरु॒त्तर दे॒वत॑या द्वे च॑ ॥ ७ ॥ [७]

ए॒तास्ते॑ स्व॒धा अ॒मृताः॑ करोमि॒ यास्ते॑ धा॒नाः परि॑किरा॒म्यत्र॑।
 तास्ते॑ यमः पि॒तृभिः॑ संवि॒दानो॑ऽत्र धे॒नूः का॑म॒दुघाः॑ करोतु।
 त्वाम॑र्जुनौष॒धीनां॑ पयो॑ ब्र॒ह्माण॑ इ॒द्विदुः॑। तासां॑ त्वा म॒ध्यादा॑ददे
 च॒रुभ्यो॑ अपि॑धातवे। दूर्वा॑णाश्च॒ स्तम्ब॑मा॒हरै॒तां प्रि॒यत॑मां मम।
 इ॒मान्दि॑शं मनु॒ष्याणां॑ भूयि॒ष्ठानु॑ वि रो॒हतु॑। काशा॑नाश्च॒ स्तम्ब॑मा॒हर
 रक्ष॑सामप॒हत्यै॑। य ए॒तस्यै॑ दि॒शः प॑राभ॒वन्न॑घाय॒वो यथा॑
 तेना॑भ॒वान्पुनः॑। दु॒र्भाणा॑श्च॒ स्तम्ब॑मा॒हर पि॒तृणा॑ मोष॒धीं प्रि॒याम्।
 अन्व॑स्यै॒ मूलं॑ जी॒वा॒दनु॑ काण्ड॒मथो॑ फल॑म् ॥ २१ ॥

लो॒कं पृ॒ण ता अ॑स्य॒ सूद॑दोहसः। शं वा॒तः शं हि॑ ते घृ॒णिः

शमु ते सन्त्वोषधीः। कल्पन्तां ते दिशः सर्वाः। इदमेव मेतोपरा
 मार्तिमाराम काञ्चन। तथा तदश्विभ्यां कृतं मित्रेण वरुणेन च। वरणो
 वारयादिदन्देवो वनस्पतिः। आर्त्यै निरृक्त्यै द्वेषाच्च वनस्पतिः।
 विधृतिरसि विधारयास्मदघा द्वेषांसि शमि शमयास्मदघा
 द्वेषांसि यव यवयास्मदघा द्वेषांसि। पृथिवीं गच्छान्तरिक्षं
 गच्छ दिवं गच्छ दिशो गच्छ सुवर्गच्छ सुवर्गच्छ दिशो गच्छ
 दिवं गच्छान्तरिक्षं गच्छ पृथिवीं गच्छापो वा गच्छ यदि तत्र ते
 हितमोषधीषु प्रतितिष्ठा शरीरैः। अश्मन्वती रेवतीर्यद्वे देवस्य
 सवितुः पवित्रं या राष्ट्रात्पन्नादुद्वयं तमसस्परि धाता पुनातु ॥ २२ ॥

फलं पुनातु ॥ ८ ॥

[८]

आ रौहतायुर्जरसङ्गणाना अनुपूर्वं यतमाना यतिष्ठ। इह त्वष्टा
 सुजनिमा सुरत्नो दीर्घमायुः करतु जीवसे वः। यथाहान्यनुपूर्वं
 भवन्ति यथर्तव ऋतुभिर्यन्ति क्लृप्ताः। यथा न पूर्वमपरो
 जहात्येवा धातरायूषि कल्पयैषाम्। न हि ते अग्ने तनुवै क्रूरं
 चकार मर्त्यैः। कपिर्बभस्ति तेजनं पुनर्जरायु गौरिव। अप नः
 शोशुचदधमग्ने शुशुध्या रयिम्। अप नः शोशुचदधं मृत्यवे
 स्वाहा। अनङ्गहमन्वारभामहे स्वस्तये। स न इन्द्र इव देवेभ्यो
 वह्निः सम्पारणो भव ॥ २३ ॥

इमे जीवा विमृतैराववर्तिन्नभूद्भद्रा देवहूतिं नो अद्य।
 प्राञ्जोगामानृतये हसाय द्राघीय आयुः प्रतरान्दधानाः।
 मृत्योः पदं योपयन्तो यदैम द्राघीय आयुः प्रतरान्दधानाः।

आप्यायमानाः प्रजया धनेन शुद्धाः पूता भवथ यज्ञियासः। इमं जीवेभ्यः परिधिन्दधामि मा नोऽनु गादपरो अर्धमेतम्। शतज्जीवन्तु शरदः पुरूचीस्तिरो मृत्युन्दद्गहे पर्वतेन। इमा नारीरविधवाः सुपत्नीराञ्जनेन सर्पिषा संमृशन्ताम्। अनश्रवो अनमीवाः सुशेवा आरोहन्तु जनयो योनिमग्नौ। यदाञ्जनत्रैककुदञ्जातं हिमवतस्परि। तेनामृतस्य मूलेनारातीर्जम्भयामसि। यथा त्वमुद्दिनत्स्यौषधे पृथिव्या अधि। एवमिम उद्दिन्दन्तु कीर्त्या यशसा ब्रह्मवर्चसेन। अजोऽस्यजास्मदघा द्वेषांसि यवोऽसि यवयास्मदघा द्वेषांसि ॥ २४ ॥

भव जम्भयामसि त्रीणि च ॥ ९ ॥ [९]

अप नः शोशुचदधमग्ने शुशुध्या रयिम्। अप नः शोशुचदधम्। सुक्षेत्रिया सुगातुया वसूया च यजामहे। अप नः शोशुचदधम्। प्रयद्गन्दिष्ठ एषां प्रास्माकासश्च सूरयः। अप नः शोशुचदधम्। प्रयदग्नेः सहस्वतो विश्वतो यन्ति सूरयः। अप नः शोशुचदधम्। प्रयत्तै अग्ने सूरयो जायेमहि प्रतै वयम्। अप नः शोशुचदधम् ॥ २५ ॥ त्वं हि विश्वतोमुख विश्वतः परिभूरसि। अप नः शोशुचदधम्। द्विषो नो विश्वतोमुखाऽति नावेव पारय। अप नः शोशुचदधम्। स नः सिन्धुमिव नावयाति पर्षा स्वस्त्यै। अप नः शोशुचदधम्। आपः प्रवणादिव यतीरपास्मत्स्यन्दतामघम्। अप नः शोशुचदधम्। उद्वनादुदकानीवापास्मत्स्यन्दतामघम्। अप नः शोशुचदधम्। आनन्दाय प्रमोदाय पुनरागां स्वान्गृहान्। अप नः शोशुचदधम्। न वै तत्र प्रमीयते गौरश्चः पुरुषः पशुः।

यत्रेदं ब्रह्म क्रियते परिधिर्जीवनायकमप नः शोशुचदघम् ॥ २६ ॥

अघमघं चत्वारि च ॥ १० ॥ [१०]

अपश्याम युवतिमाचरन्तीं मृताय जीवां परिणीयमानाम्।
अन्धेन या तमसा प्रावृताऽसि प्राचीमवाचीमवयन्नरिष्ट्यै। मयैतां
माऽस्तां भ्रियमाणा देवी सती पितृलोकं यदैषि। विश्ववारा
नभसा संव्ययन्त्युभौ नौ लोकौ पयसाऽऽवृणीहि। रयिष्ठामग्निं
मधुमन्तमूर्मिणमूर्जः सन्तं त्वा पयसोप सःसदेम। सः रय्या
समु वर्चसा सचस्वा नः स्वस्तये। ये जीवा ये च मृता ये जाता
ये च जन्त्याः। तेभ्यो घृतस्य धारयितुं मधुधारा व्युन्दती। माता
रुद्राणान्दुहिता वसूनाऽऽ स्वसादित्यानाममृतस्य नाभिः। प्रणुवोचं
चिकितुषे जनाय मागामनागामदितिं वधिष्ट। पिबतूदकं तृणान्यत्तु।
ओमुत्सृजत ॥ २७ ॥

वधिष्ट द्वे च ॥ ११ ॥ [११]

सुमङ्गलीरियं वधूरिमाः समेत पश्यत । सौभाग्यमस्यै
दत्त्वायाथास्तं वि परेतन। इमां त्वमिन्द्र मीद्वः सुपुत्राः सुभगा
कुरु। दशास्यां पुत्राना धौहि पतिमेकादशं कृधि॥ आवहन्ती
वितन्वाना। कुर्वाणा चीरमात्मनः। वासाःसि मम गावश्च।
अन्नपाने च सर्वदा। ततो मे श्रियमावह।
सन्त्वा सिञ्चामि यजुषा प्रजामायुर्धनं च॥ ॐ शान्तिः शान्तिः
शान्तिः ॥

stotrasamhita

Credits: <http://stotrasamhita.github.io/about/>